

[Finansministeren.]

de mest sparsommelige Mennesker i denne Rigsdag, nu kommer og stiller Forslag om en yderligere Udgift paa 20 Mill. Kr. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard taler om, at det er ingen Sag for en Finansminister at stille sig afvisende over for lumpne 18 000 Kr. til Nationalmuseet, det kan en socialdemokratisk Finansminister slaa sig op paa, men hvor der er Tale om de store Bevillinger, holder han sig ikke tilbage. Ja, jeg maa nu sige, at jeg holder tilbage baade paa store og smaa Bevillinger. De 18 000 Kr. er jo nu bevilget til Nationalmuseet, saa det er en Postdag for sent, det ærede Medlem kommer og beklager sig over, at man ikke har kunnet faa disse Penge til Belysning paa Museet.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard siger videre, at der er aldrig Tale om Nedsættelser; saa snart en socialdemokratisk Regering har faaet Skattelove, bliver de bevaret. Jeg henstiller til det ærede Medlem at se efter i gamle Love og Statsregnskaber, saa vil han se, hvilke ekstraordinære direkte Skatter man havde i sin Tid, som til Dels nu er bortfaldet. Det eneste, der er tilbage af de direkte Skatteforhøjelser, er de 5—6 Mill. Kr., der nu aarlig udbetales til Nedsættelse af Amtsskatterne, og saa bliver der nu en Udgift i Anledning af Kornloven, som Partierne har stemt for, og hvorved man skal sikre Korn til Køberne — om det bliver 6 eller 8 Mill. Kr. for det kommende Aar, kan jeg i Øjeblikket ikke sige, det kan ingen, men at det vil blive adskillige Millioner, derom er der ingen Tvivl. Det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at en Skattelov een Gang vedtaget vedbliver at gaa igen. Nej, flere af disse Love er bortfaldet. Naar det ærede Medlem taler om, at det var urigtigt at anvende Loven over for Otto Mønstedts Dødsbo, vil jeg gøre opmærksom paa, at jeg tidligere har sagt, at jeg ansaa det for rigtigt, at Staten fik disse Penge; det var et stort Beløb, der her var Tale om for Statens Vedkommende, og hvis jeg havde taget en anden Stilling, er det ikke udelukket, at det ærede Medlem vilde have sagt, at det var letsindig Optræden fra min Side at unddrage Statskassen 5 Mill. Kr.

Jeg beklager, som sagt, at man paa nærværende Tidspunkt stiller sig saa afvisende; jeg haaber, at man, naar vi kommer til at forhandle i Udvalget, vil erkende, at det er nødvendigt, at Staten faar disse Penge. Jeg anbefaler Lovforslaget til villig Behandling, selv om den til at begynde med ikke har været særlig villig.

Korsgaard: At Ministeren finder, at det Forslag, han selv fremsætter, er et godt Forslag, kan vel i og for sig ikke forundre saa overordentlig meget. Naar Ministeren derefter siger, at vi fra konservativ Side ikke er bange for at stille Krav, saa modsiges jo ikke dermed, at Socialdemokraterne ikke er bange for at give Penge ud, og det var den Paastand, jeg tillod mig at fremsætte, og som jeg mener er rigtig. Ministeren taler i denne Forbindelse om, at de direkte Skatter paa et vist Tidspunkt under Krigen var endnu højere, end de er nu ... (*Finansministeren* [H. P. Hansen]: Efter Krigen). Efter Krigen! Det var i 1922, vi fik den nye Skattelov, som er gældende, stort set i hvert Fald, den Dag i Dag, og Ministeren vil dog vist kunne erindre, at i 1922 var hans Parti ikke det førende i dette Ting, da dannede hans Parti ikke Ministerium. Om Socialdemokraterne ikke har modsat sig de Nedsættelser, der paa dette Tidspunkt fandt Sted, tør jeg ikke sige, men de har i hvert Fald ikke været de afgørende.

Nej, jeg tror, at man stort set har Lov at sige, i hvert Fald i den Udvikling, hvori vi er, at naar Socialdemokratiet har faaet visse Skattelove vedtaget, saa faar man ikke med det gode Ministeriet til at give Afkald paa disse Penge. Man kan altid faa en Udtalelse om, at der kan foretages Omlægninger, det kender vi nok, men at føre Styret saaledes, at der bliver Brug for færre Penge, det ligger fuldkommen uden for socialdemokratisk Tankegang. De har ikke Begreb om det, der hedder Økonomi. Det er der jo ikke noget mærkeligt i, thi Socialdemokratiet er i sit Væsen Modstander af al privat Virksomhed — det har de i alt Fald været, og de kalder sig jo Socialdemokrater endnu —, og derfor er det vel i og for sig naturligt, at de stadig synes, der godt maa være Formue, men den skal være hos Staten. Jeg tror nu, det altid bliver en daarlig Forrentning. Det har i hvert Fald hidtil vist sig at være Tilfældet.

Den højtærede Finansminister taler ogsaa om, at de Konservative ikke er bange for at fremsætte Ønsker om Udgifter, og nævner i denne Forbindelse Hærgifterne. Hertil er for det første det at bemærke, at de 20 Mill. Kr. ikke er en aarlig Udgift, det er dog stort set en Udgift een Gang for alle, men bag ved dette Forslag, som jeg i øvrigt ikke skal omtale, ligger naturligvis først og fremmest, om det ikke er nødvendigt paa det paagældende Omraade at foretage sig noget, og som bekendt har Det konservative Parti altid